PHỤ-NỮ DIỄN-ĐÀN

BAN ĐẮC-THẮNG

Bà D. I. Jeffrey soạn.

« Kẻ nào thắng, sẽ được mặc áo trắng... ta sẽ cho ngồi với ta trên ngôi ta » (Khải 3 : 5, 21).

« Hãy ra khỏi giữa chúng nó, hãy phân-rẽ ra khỏi chúng nó, đừng đá-động đến đồ ô-uế, thì ta sẽ tiếp nhận các ngươi : Ta sẽ làm Cha các ngươi, các ngươi làm con trai con gái ta, Chúa Toàn-năng phán như vậy » (II Cô 6 : 17, 18).

« Trong những ngày đó, ta sẽ đổ Thần ta khắp trên các đầy-tớ trai và gái ta » (Công 2 : 18).

SUỐT qua cả thời-đại của Đức Thánh-Linh, Đức Chúa Trời chẳng những kêu-gọi đàn ông mà thôi mà cũng kêu-gọi cả đàn-bà, hoặc trẻ hoặc già, từ các địa-vị, giai-cấp nhập vào ban Đại Đắc-thắng. Các bà đó chẳng những được phân-rẽ khỏi thế-gian và các cuộc vui chơi đầy-dẫy tội-lỗi thôi mà họ cũng tiến bước trên Con Đường Công-bình, Thánh-khiết chơn-thật cho đến lúc đạt đến một sự phân-rẽ khỏi tất cả mọi hình-trạng của sự sống bản-ngã núp-giấu.

Đó chính là những bà mà lời hứa ở Sứ-đồ 2 : 18 đã được ứng-nghiệm trong đời sống họ cách vinh-diệu. Họ được phép báp-têm bằng Đức Thánh-Linh, và họ chẳng những trở nên những người làm chứng đầy-dẫy quyền-phép cho Chúa Jêsus-Christ giữa những bạn-bè, bà-con vô-thần họ thôi, nhưng họ đã sống như sứ-mạng mà họ đã truyền-rao vậy.

Hỡi chị em yêu-dấu, hôm nay chị em thuộc vào ban nào ? Chị em có thể thuộc về Ban thanh-niên, thiếu-nữ, Ban Chứng-đạo, Ban cầu-nguyện, Ban hát, hay là chị em cần phải thuộc vào một ban nào trong các ban ấy, nhưng nếu chị em không thuộc về Ban Đắc-thắng bí-mật nầy, chị em sẽ thiếu mất sự vui-mừng lớn-lao trong đời mình là sự vui-mừng được sống, và hầu-việc trong quyền-phép Đức Thánh-Linh.

LẼ CẦN CỦA PHÉP BÁP-TÊM BẰNG ĐỨC THÁNH-LINH

Chúng ta cần được phép báp-têm bằng Đức Thánh-Linh để *yêu-thương* mọi người, chẳng những yêu-thương những hạng người dễ thương mà cũng yêu-thương người không thể thương được, cùng những linh-hồn nghèo-khổ, cùng-cực đang ở xung-quanh chúng ta, mà chúng ta bỏ qua trong những công-việc hằng ngày của chúng ta vì chúng ta không yêu họ. « Chúng ta cũng hãy yêu nhau cách thật-thà, sốt-sắng hết lòng » (I Phi 1 : 22). « Nếu các ngươi yêu nhau, thì ấy là tại đều đó mà thiên-hạ sẽ nhận-biết các ngươi là môn-đồ ta » (Giăng 13 : 35). Nhưng nếu tình yêu của Đức Thánh-Linh không đầy-dẫy lòng tôi thì « tôi chỉ như đồng kêu lên hay là chập-chỏa vang tiếng ».

Chúng ta cần được phép báp-têm bằng Đức Thánh-Linh để làm *vinh-hiển* Đức Chúa Trời trong những ngọn lửa đau-khổ và bắt-bớ. Nếu chúng ta không đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, chúng ta sẽ thiếu nhẫn-nại và chịu-

cấp hằng ngày của sự lo-lắng trong gia-đình, trong công-việc Hội-Thánh, hay trong sự tiếp-xúc với những kẻ khác. Chúng ta cũng không đủ sức để đứng vững trước sự tấn-công hung-dữ của sự cản-trở của Sa-tan. Như ngày cuối-cùng thời-đại đã đến gần thì chúng ta lại càng thấy rằng thật *rất khó mà nhờ-cậy nơi Đức Chúa Trời trong cả mọi lúc, mọi cơ-hội, hay hết lòng yêu-thương Ngài, cùng chịu đau-khổ vì cớ Ngài, và hầu-việc Ngài với một tấm lòng sốt-sắng và trong-sạch.*

Muốn tiếp-nhận *mọi sự* từ Đức Chúa Trời, chúng ta phải *tình-nguyện* dâng cho Ngài *mọi sự* thuộc về chúng ta. Nếu chúng ta thật nhứt-định trở nên một kẻ sẵn-sàng để nhận-lãnh phép báp-têm bằng Đức Thánh-Linh thì chúng ta phải tình-nguyện dâng mỗi một điều mà Đức Chúa Trời bảo phải dâng. Một đôi người giữa chúng ta từ lâu đã dâng nhà-cửa, bỏ kẻ yêu-dấu, công ăn việc làm tốt-đẹp và cả sự may-mắn vẻ-vang về tiền-của, nhưng chúng ta chưa dâng một điều quan-hệ cần-yếu là chính chúng ta.

Năm nầy đến năm khác chúng ta cứ treo giữ lòng ngạo-mạn chúng ta, tánh tự-kỷ, và sự cảm-xúc riêng chúng ta khi Đức Chúa Trời chờ-đợi đổ Thánh-Linh Ngài xuống trên chúng ta nếu chúng ta chịu phân-rẽ ra khỏi những điều đó, để làm theo ý Ngài cùng công-việc Ngài.

LẼ CẦN CỦA «SỰ PHÂN-RẼ»

Chúng ta có thể trung-tín trong sự kê-cứu Kinh-Thánh, trong sự cầu-nguyện, và trong sự đi nhóm-họp, trung-tín trong sự làm chứng, nhưng nếu chúng ta không chịu phân-rẽ khỏi «bản-ngã» thì chính chúng ta là một sự ngăn-trở, một hòn đá vấp-ngã trong công-việc Đức Chúa Trời. Ấy thật là điều đích-thực cho bất cứ địa-vị nào của tôi trong Hội-Thánh, hoặc là vợ của truyền-đạo, giáo-sĩ, hay ban viên của ban hát, hay nói cách khác là mỗi một người từng xưng danh Christ vậy. Có lắm lúc, khi chúng ta yếu-đuối, không bày-tỏ tinh-thần Đấng Christ ra, chúng ta đau-khổ, vì đã mất danh-giá mình chớ không phải vì việc chúng ta đã làm cho Đấng Christ «mất danh-giá».

Thật Sa-tan đã thành-công biết bao trong việc làm mù mắt một phần đông của những kẻ xưng là tín-đồ hôm nay. Nó khiến cho chúng ta suy-nghĩ rằng chúng ta phải làm nhiều việc cho Chúa, nhưng thật ra thì công-việc chúng ta làm không đáng kể chi hết, nếu Đấng Christ không làm điều đó. «Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các ngươi chẳng làm chi được» (Giăng 15 : 5). Đức Chúa Trời chỉ sẽ công-nhận và tiếp lấy những điều gì Christ đã bởi chúng ta mà làm ra thôi. Ấy là công-việc của Ngài chớ chẳng phải của chúng ta đâu.

Trong ngày đoán-xét lớn-lao một đôi người trong chúng ta sẽ ngạc-nhiên sợ-hãi khi thấy bao năm công-việc chúng ta làm đều bị thiêu-cháy. Tất cả đều bị phá-hủy vì chỉ là công-việc của chúng ta mà chẳng phải là công-việc của Đức Thánh-Linh. Cái lý-cớ của bao người ăn-năn làm tín-đồ rồi bị sa-ngã vì họ là người «ăn-năn làm tín-đồ của chúng ta» chớ không phải là kẻ ăn-năn làm tín-đồ của Đức Thánh-Linh. Cũng một lẽ ấy mà sự làm chứng, lời cầu-nguyện, lời ca-hát của chúng ta không kết-quả lắm vì chẳng phải là Lời phán, lời cầu-nguyện, ca-hát của Đức Thánh-Linh dùng chúng ta.

ĐỨC THÁNH-LINH MONG MUỐN THỰC-HIỆN CÔNG-CUỘC PHÂN-RẼ ẤY

«Nhưng ai sẽ đứng nổi ngày Ngài đến, và ai đứng được khi Ngài hiện ra? Vì Ngài giống như lửa của thợ

như kẻ luyện bạc và làm cho sạch; Ngài sẽ chùi các con trai Lê-vi, làm cho chúng nó sạch như vàng và bạc; chúng nó sẽ dâng của-lễ cho Đức Giê-hô-va trong sự công-bình» (Ma-la-chi 3: 2, 3).

Những câu Kinh-Thánh ở trên thật chỉ về Đức Thánh-Linh và công-việc tẩy sạch và sự phân-rẽ mà Ngài mong-muốn cùng chờ-đợi thi-hành trong lòng chúng ta nếu chúng ta bằng lòng chỉ phục Ngài.

Một đêm kia, trong năm 1946, trong khi nghe ở máy thu-thanh lời tuyên-bố về sự phát-minh được quang-tuyến radium, thì Đức Chúa Trời lại phán vào lòng tôi một lần nữa về lẽ cần-yếu quan-hệ của sự phân-rẽ dứt-khoát về cả bản-ngã và tội-lỗi nếu tôi chưa trở nên một đồ-dùng cho công-việc Ngài.

Phải, bao năm hai nhà khoa-học Pierre và Marie Curie đã nhẫn-nại và khăng-khăng cố thử phân-tách quang-tuyến ra khỏi một khối kim-khí lớn mà họ tin chắc có lẫn trong đó, và muốn đạt đến mục-đích nầy họ phải mua vô-số kim-khí và tu-bổ cái xưởng nhỏ cũ của họ mà họ thiếu vốn nên phải dùng làm phòng thí-nghiệm. Mái xưởng thì lủng đột, vách thì nứt bể, đã làm trở-ngại công-việc của họ biết bao, ví như chút bụi hoặc một chất gì lạ bay vào nồi xúp-de đầy kim-khí đang sôi sùng-sục cũng đủ khiến họ mất nhiều tuần-lễ để cặm-cụi làm việc.

Những sự khó-khăn và ngã lòng của họ, cùng công-việc họ đeo-đuổi thật lớn-lao hơn cả sự chịu-đựng của cặp vợ chồng nào khác phải gánh vác.

Ông Curie muốn bỏ dở công-việc ấy lâu rồi, nhưng vợ ông thì giữ lòng hi-vọng. Bà xin ông hãy thử lần nữa xem sao, có lẽ hôm nay sự phân-tách sẽ kết-quả chăng? Nhưng đêm nầy đến đêm khác, tháng nầy đến tháng kia, năm nầy đến năm nọ, công-việc cũng thế thôi mà sự phân-tách quang-tuyến chưa kết-quả gì.

Nhưng một đêm vào năm 1902, sau khi họ đã đổ chất kim-khí vào một chén và để ở trên bàn, kế họ khóa cửa xưởng lại, về nhà đi ngủ. Nhưng bà Curie không thể ngủ được. Sau mấy giờ trằn-trọc thì bà liền thôi-thúc ông Pierre hãy trở lại phòng thí-nghiệm với bà. Khi đến cửa, trong lúc ông ấy mò bấm nút điện thì bà nhảy vào phòng la lên rằng: Ô, Pierre ơi! kìa quang-tuyến đã phân-tách rồi.

Mà thật thế, chén ở trên bàn sáng chói bởi một phần mười gam quang-tuyến ròng. Ấy là một sự phát-minh vô-cùng quan-trọng. Hằng ngàn mạng sống từ đó được cứu-thoát khỏi tử-thần của bịnh ung-thư ghê-gớm.

Trong lúc tôi ngồi nghe sự bá-cáo ấy và suy-nghĩ đến những năm đằng-đẵng dầy-dẫy nhẫn-nại và khó-nhọc, ngã lòng của đôi vợ chồng khoa-học ấy phải chịu-đựng hầu làm dịu bớt sự đau-đớn thân-thể của nhân-loại. Rồi tôi nhớ lại thể nào Đức Thánh-Linh đã yêu-thương chờ-đợi sự phân-rẽ dứt-khoát trong đời sống chúng ta, hầu Ngài có thể dùng chúng ta truyền lại Lời Ngài để đem sự sống đời đời cho bao đàn ông đàn bà nửa chết nửa sống xung-quanh chúng ta.

Thật ghê-sợ biết bao khi suy-nghĩ đến bao nhiêu năm chúng ta đã phung-phí bởi chống-trả Đức Thánh-Linh là Đấng luyện bạc cao-cả, Đấng đã nhẫn-nại yêu-thương thử phân-rẽ chúng ta khỏi cặn-bã của bản-ngã và tội-lỗi. Ngài đứng đó mà nài-nỉ với mỗi một

(coi tiếp trang 22)

LÚC NÀO THẦN LẼ-THẬT SẼ ĐẾN, THÌ NGÀI DẪN CÁC NGƯƠI VÀO MỌI LẼ-THẬT

(tiếp theo trang 21)

chúng ta hôm nay rằng: «Các ngươi hãy đi, hãy đi, đi ra khỏi đó! Đừng đụng đến đồ ô-uế, hãy ra khỏi giữa nó. Các ngươi là kẻ mang khí-dụng Đức Giê-hô-va, hãy làm cho sạch mình! (Ê-sai 52: 11).

Ngài khuyên-nài chúng ta hãy ra khỏi những sự bất-bình, cay đắng, dễ xúc-động, phiền-giận, khoe-khoang và thật từ-bỏ mình một lần đủ cả, rồi gieo mình vào biển tình yêu Ngài. Hãy phân-tách khỏi Bản-ngã và bước vào Ngài.

Hỡi chị em yêu-dấu của tôi ơi, xin chúng ta hãy vui lòng tiếp-nhận sự luyện-lọc của Chúa, xin mời Ngài đến và ngự giữa lòng chúng ta hầu làm xong công-việc phước-lành của Ngài cho đến lúc Ngài có thể soi mặt Ngài vào vàng tan-chảy nung-nấu đó, để Ngài sẽ biết rằng sự phân-tách mà Ngài mong-đợi biết bao đã thật hoàn-thành dứt-khoát.

Cầu-xin Chúa nghiền-tan chị em và làm tan-chảy chị em đến nỗi không có gì còn lại trong chị em, hầu từ đây về sau lẽ nầy trở nên đích-thực là «chẳng phải tôi nhưng ấy là Đấng Christ». «Nếu ngươi làm cho sự quí lìa khỏi sự hèn, thì ngươi sẽ như miệng ta, chúng nó sẽ trở về cùng ngươi, nhưng ngươi chẳng trở về cùng chúng nó» (Giê-rê-mi 15: 19).

— Mục-sư Phạm-xuân-Tín dịch.